

Prvo poglavlje

Natali Meklaud je sa velikim strahom zakoračila u porođiljsko odeljenje klinike Sveti Josif, noseći buket grimiznih krasuljaka u rukama. Vidljivo se trzajući na stenjanje i jauke koji su se čuli kroz suviše tanke zidove i hitro odvrćajući pogled kada bi krajičkom oka ugledala boce za infuziju, plastične cevčice ili drugu jezovitu bolničku opremu, širom je otvorila vrata poluprivatnog apartmana i zastala za tren posmatrajući grupicu pred sobom.

Soba je u mnogo čemu ličila na one pored kojih je već prošla: isti dečji krevetac pored kreveta, isti medicinski pribor i ista skupina uzbuđenih posetilaca, sve isto, osim jedne bitne stvari. Pacijentkinja sa vlažnom gazom na grudima i umornim osmehom na licu bila je njena sestra.

Šta li je, pobogu, sve ovo trebalo Mili? Zar već nema dovoljno muka sa dvojicom nemogućih dečaka i nepodnošljivom ćerkom tinejdžerkom? Njihova najmlađa sestra, Hejzel, poverila je Natali u najvećoj tajnosti da je Ajvoru pukao kondom; ali danas svi znaju da nema mesta takvim greškama. Postoji sterilizacija. Ajvor bi mogao da uradi vazektomiju. Muškarci su, naravno, besmisleno osetljivi u vezi sa tim, ali ako bi se ona i Džeremi ikada našli u sličnoj situaciji, takoreći, na potopljenom čamcu...

Pretrnula je od straha. Ne, ne, to se nikada ne bi desilo. To ne može da se desi. Ona, Natali, to nikada ne bi dozvolila. Na kraju krajeva, postoji i pilula za jutro posle.

I sada je tu bila Mili, koja se ni sala od trudnoće sa Rorijem nije bila oslobodila, ispružena na tom bolničkom krevetu poput

neke... poput nekakve... uostalom, instinktivno je uvukla svoj potpuno ravan stomačić, danas nije želela da bude na kraj srca, ali joj je bilo teško da zanemari predstavu o gomili premorenih idealista u pokušaju da odguraju nesrećnu barku prema moru koje se stalno pred njima povlači.

Brzo je provukla manikiranu ruku kroz svoju plavu kosu, ošišanu na bobi frizuru, nabacila velikodušan osmeh i čekala pored dvokrilnih vrata da je porodica primeti.

„Natali!“ Milino lice je bilo neprijatno zajapureno, pramenovi mokre kosu bili su joj spleteni za čelo, ali je cela soba bila ispunjena njenom srećom. „Dođi da upoznaš svog novog sestrića!“, gugutala je preko zamotuljka u rukama. „Zar nije predivan? Zar nije prosto savršen?“

Pegi i Kalum su ustali iz stolica pored kreveta kako bi pozdravili svoju trećerodenu ćerku.

„Natali!“ Majka se šepurila pred njom, sva udešena za ovu priliku, u svom najboljem zimskom kaputu i groznoj šarenoj haljini, posve bezličnoj da iz nje nije štrčala ešarpa koja ju je toliko podigla s prednje strane da je izgledala kao naherena pozorišna zavesa, otkrivajući njena krupna koščata kolena. „Baš se radujem što te vidim, dušo“, rekla je, veselo se osmehujući. „Upravo pričam tvom ocu da mi nije jasno zašto sam sebe mučila i prolazila kroz agonije rađanja dece. Sigurna sam da u zadnje vreme ništa osim zemljotresa ne bi moglo da pomeri tebe ili Avril iz Londona. Hejzel uživa putujući po celom svetu, Avril je neopisivo zauzeta svojom cenjenom karijerom, ali se nadam da bi bar ti mogla s vremena na vreme da se odvojiš od onog tvog gospodina Super Zgodnog i da nas malo obiđeš. Zaista, imam četiri ćerke i ne računajući divnu Mili, mogla sam slobodno i da poštedim sebe svih tih porođaja i onog silnog menjanja pelena.“

Natali suzi oči i zaškriguta zubima kad ju je Kalum nespreno potapšao po ramenu. Otac je mirisao na pepermint bombone i duvan iz lule, ali hvala bogu, nije bilo skrivenih znakova koje bi ona prepoznala, a i njegovi prsti, kojima je pretraživao džep prastarog sakoa od tvida, bili su mirni i nisu podrhtavali.

„Ma daj, ne obraćaj pažnju na mamu, samo te zadirkuje“, zabrundao je. „Sedi pored mene. Pričaj nam o svemu što se dešava kod tebe!“

„Pa, kad smo već kod toga, imam nešto važno da vam...“

„O, predivan je! Mili, izgledaš divno! Bravo, dušice!“ U meću ispunjenom mirisom Opijuma i dizajniranom odećom sa potpisom Nikol Fari, Avril pohrli da primi Mili u zagrljaj i diveći se svom novom sestriću, iako nije ni pogled bacila na njegovo malo usnulo lice, postade novi centar pažnje. „Ćao, mama, tata, Nacka!“ Izmenjala je sa svima zagrljaje i poljupce u vazduhu, neiskreno i ugladeno, da bi se, poput osobe koja je, znajući kako se treba ophoditi sa ljudima, izgradila izuzetno uspešnu karijeru, bacila na stolicu koju je Pegi oslobodila, dok je kružnim pokretima svojih nožnih prstiju u obući Kloe odbrojavala žurne tik-tak otkucaje svog dragocenog vremena koje je tu gubila. „Izvinite što kasnim, ali imala sam telefonski poziv – zamislite, Džulija Roberts, od svih ljudi, baš ona. Donela sam bocu Moea...“ Mahnula je bocom sa zlatnim zatvaračem, a onda primetila majčin uznemiren pogled. „U stvari, možda je bolje da ga ostavimo za posle. Mogu da ostanem još samo minut. U kancelariji je prava ludnica. Presrećna sam zbog tebe, Mili. Pravi je medenjak! Šteta što Hejzel nije ovde.“

„Šteta?“ Natali je uzvratila, pogođena poznatom mešavinom ozlojeđenosti i razočaranosti, koje je njena porodica neizbežno budila u njoj. „Da ima i malo obzira, vratila bi se kući zbog ovoga. Znala je kada je Mili termin. Da li je suviše očekivati od nje da se bar jednom žrtvuje *za svoju porodicu*?“

Kao i uvek, Avril je spremno stala u odbranu Hejzel.

„Ne budi takva veštica, Zločka.“ Prsti su joj bili nemirni, jasno su otkrivali da čezne za cigaretom, mobilnim telefonom ili da bar na brzinu ščepa za vrat svoju mlađu sestru. „Vrlo dobro znaš da je Hejzel isplanirala taj put i kupila karte nekoliko meseci pre nego što je Mili saznala da je trudna. Uostalom, vidi ko se javlja! Ti, kojoj nije palo na pamet da se pojavi pred njen odlazak. Verovatno si bila okupirana Džeremijem i njegovom moronskom ekipom iz grada. U svakom slučaju“, nije izdržala da ne baci pogled na svoj

mobilni telefon proveravajući ima li novih poruka, kada je shvatila da je zbog bolničkih pravila bila primorana da ga isključi, „nije baš da je ovo Milina prva beba, zar ne?“

Slabašni glasić se umešao i prekinuo rat koji je bio na vidiku.

„Da li neko želi da vidi bebu?“, upitala je pomirljivo Mili. „Upravo se probudio.“

Na trenutak je zavladala pokajnička tišina. A zatim metež oko kreveta.

Avril je nežno mazila bebinu levu rukicu, opuštajući svoje često napeto i premoreno telo, izvajano u teretani. „Prekrasan je, Mili. Prepoznajem na njemu Ajvorove crte. Tako mu je nežna koža. Je l' ste već izabrali ime?“ Trebalo im je nedelju dana da izaberu ime za Rorija.

„Zvaće se Ben.“ Mili mu je popravila belu kapicu. „Po Ajvorovom dedi Bendžaminu. Vidi, Natali, gleda pravo u tebe.“

Natali je napregnula pogled. „Mogu li oni ovako mali da vide?“

„Pa nije on maće, Ni Ni.“ Kalum se nasmejao, a ono malo se de kose na glavi nastršilo se.

„Tišina sad.“ Pegi se sagla i podigla ga, na izbornom licu nje ne smeđe oči su zasijale. „Hajde, Kalume, pridrži ga, pozvaćemo onu finu sestru da nas slika sve zajedno.“

„Ne, ne.“ Njen muž se povukao, trljajući rukom retko brijanu bradu, na kojoj je komadić toalet papira otkrivao da se tog jutra posekao. „Mogao bih da ga ispustim.“

„Ma daj! Imaš četvero dece i troje unučadi i nikada nikog nisi ispustio.“

„Tata, jesi li siguran da nikad nisi ispustio Natali?“, zadirki-vala ga je Mili. „To bi moglo da objasni neke stvari.“

„Vrlo smešno, draga sestro“, Natali je pravila grimase. „Uzgred, gde je Ajvor? Mislila sam da se bar u ovim trenucima neće odvajati od tebe.“

„Bio je tu.“ Mili je odmah zauzela odbrambeni stav. „Satima i satima je bio tu. Tokom celog porođaja. Jadničak, skoro da i nije spavao zadnjih dana. Malopre je otišao da odveze Erin, Fergus

i Rorija u školu. Rekla sam mu da odspava malo pre nego što se vrati. Stvarno je andeo.“

Natali nije delovala baš ubeđeno, ali je Pegi odmah uskočila.

„Možda je Hejzel najveći avanturista, Avril je možda najuspešnija, ali mislim da je Mili najhrabrija. Satima se porađala, a da nije ni trepnula.“ Iza njenih leđa, Mili je mimikom duhovito nagoveštavala da se sve odvijalo potpuno suprotno, dok je Pegi nastavljala priču piskutavim glasom, koji je verovatno prodirao sve do mrtvačnice tri sprata niže. „Malom Benu je bila obmotana pupčana vrpca oko vrata. A onda, i sav onaj užas sa posteljicom. Rekla sam Mili da traži od bolničkog osoblja da joj je sačuvaju. Mnoge domorodačke kulture veruju da je dobro da se posteljica pojede. Puna je gvožđa.“

Natali se zgrozila. „Fuj, to je odvratno.“

„I ne samo domorodačke kulture“, Avril se ubacila, primećujući da je Natali pozelenela u licu. „Čini mi se da su i pripadnici zelenih pokreta skloni klopanju posteljice. Imam ideju, možeš da je pokopaš u svom dvorištu, napraviš malu ceremoniju od toga. To je takođe prilično moderno ovih dana.“

„U svakom slučaju“, počela je Natali prekidajući neprijatan razgovor, „pošto smo svi na okupu, i ja takođe imam neke novosti.“ Sačekala je da svi pogledi budu uprti u nju, a zatim je lansirala bombu. „Džeremi i ja smo izabrali datum za svadbu.“

„Pa to je divno, divno!“ Pegine oči su se ispunile suzama dok je žurila da zagrli ćerku.

„Bogami, i bilo je krajnje vreme!“ Kalum se nasmešio trljajući neupaljenu lulu među prstima požutelim od duvana.

„Bože, Nacka, pa to je divno. Koji je datum?“ Mili se srećno osmehivala.

„Venčaćemo se početkom jula. Već smo rezervisali crkvu u Litl Hukingu. Predивно, zar ne?“ Uživajući u uzbuđenju svoje porodice, Natali je izgledala kao prava mlada, rumena i lepa.

Avril je ustala, bila je viša od svih u sobi čak i bez svojih potpetica od osam centimetara. „Divno.“ Izgovorila je to sa puno ironije, lice joj je bilo bezizražajno, a pogled leden. „Odlično si to izvela, Natali“, prošaputala je sestri u uho. „Jedva si dočekala

da ukradeš Milin trenutak radi sopstvenog trijumfa!“ Okrenula se ka ostalima. „Žao mi je što napuštam slavlje, ali stvarno moram da krenem.“

Protutnjala je, odnoseći sa sobom svu Natalinu radost.

Zatečena, Natali se kolebala između griže savesti i besa.

„Izvini, Mili, nisam mislila da... Samo sam htela pošto smo svi tu na okupu... Avril je u pravu, on je predivna beba“, nadvila se nad malim Benom pokušavajući da sakrije bol izazvan Avri-linim rečima, zbog kojih su joj se oči zacaklile. Osetila je kako joj se steže grlo. Niko ne može da te povredi kao rođena sestra. „Čisto savršenstvo, hvala bogu, iako je bio greška.“ Reči su same izletele i pre nego što ih je postala svesna.

„Kakva greška?!“ Mili je zaštitnički privila svoje dete na grudi, njene plave oči, iste kao Nataline i bebine, raširile su se od besa. „Pobogu, zašto si to uopšte rekla! Pa Ajvor i ja smo želeli ovu bebu više od ićega na svetu. Toliko smo se dugo trudili da je dobijemo!“

Ovog puta Natali se nije nimalo kolebala između svojih osećanja. Bes je provalio iz nje jer je shvatila da je ponovo nasamarena.

Do đavola! Svakim delićem svog bića, po hiljaditi put u životu, želela je, čeznula je, žudela je da ubije tu prokletu Hejzel.

Drugo poglavlje

Avril Meklaud <Avril@avrilmacleodagency.co.uk> napisala je:

Hejzel, gde si? Poslala sam ti dva mejla u novembru, a od tebe i dalje ni traga ni glasa. U slučaju da ti je promakla velika novost, dušice, Natali se udaje. Svadba je u julu, u crkvi u Litl Hukingu, uz svu pompu. Žao mi je što moram da ti saopštim tu groznu vest, ali želi da joj sve tri budemo deveruše. Zar ne bi trebalo da se vratiš uskoro?

Mama te pozdravlja. Svratila sam na kratko do njih za Božić, na poslu se mnogo toga dešava, pa nisam mogla da ostanem duže. Moram da brišem, nedostaješ nam.

Srećan Božić,
Av.

P.S. Šta si, pobogu, rekla Natali za bebu? Mili se strašno uvredila, a Natali je gundala i bila ljuta na tebe nedeljama.

From: Hejzel Meklaud [<mailto:backpacker666@hotmail.co.uk>]

Sent: 16/01/2008 17:12

To: Avril MacLaud

Subject: Odgovor: IZUZETNO HITNO – jesi li pročitala moj poslednji mejl?

E da, izvini za to. Ja sam na plaži u Park Tairona u Kolumbiji, pijem rum i koku (ne, Av, ne mislim na belo, nego

na ono u šta iscediš limetu), što se tiče Božića i Nove godine, sećam ih se kao kroz maglu.

Što se Natalinog venčanja tiče, ja baš i ne moram da dođem, zar ne? Sigurna sam da Nacka neće ni primetiti da me nema... a možda joj čak tako i više odgovara. Uostalom, znaš mene, verovatno bih se spotakla na šlep od venčаницe i ljospula, ili bih rekla nešto uvredljivo Džej Džej.

Šta misliš, je l' bi bilo u redu da preskočim svadbu? Uostalom, ukrali su mi kreditnu karticu i avionsku kartu iz mreže za ljujanje, imam samo četrdeset dolara. Idem sad u Ekvador sa simpatičnim hipi kanadskim parom u folksvagenovoj kamp-prikolici.

Poljubi mamu.

Hejz.

Avril Meklaud <Avril@avrilmacleodagency.co.uk> napisala je:

Dušice, brza si kao munja, pa zašto moram da čekam mesecima na tvoj odgovor? Šaljem ti dve hiljade dolara preko Ameriken ekspresa u Kvitu. Pretpostavljam da je to dovoljno za putne troškove i za avionsku kartu. Što se tiče tvog poslednjeg mejla, ne, apsolutno ne dolazi u obzir da „preskočiš“ venčanje, i – da, tvoje odsustvo bi sigurno bilo primećeno. Hejzel, upozoravam te, ako ne dođeš, onda ne idemo ni Mili ni ja. Mi Meklaud sestre moramo da se držimo zajedno. Nacka je poručila materijal za haljine, kaže da moramo najkasnije do sredine aprila da dođemo na probu haljina. Želi da zna koju veličinu haljine nosiš, 38 ili 40? Pošalji joj to mejlom, molim te, izluđuje me.

From: Hejzel Meklaud [<mailto:backpacker666@hotmail.co.uk>]

Sent: 11/02/2008 15:23

To: Avril Meklaud

Subject: RE: IZUZETNO HITNO – jesi li pročitala moj poslednji mejl?

Hvala za lov. Provela sam nedelju dana na Galapagosu i sada sam na putu za Ikitos, u Amazoniji, upoznala sam dečka sa džipom, ponudio se da me vozi, hoću da vidim džinovske anakonde.

Reci Natali da se ne uzbuđuje previše.

Ispostavilo se da su oni Kanadani potpuni ludaci – zastrašujuće! U internet kafeu je krcato, mnogo ljudi čeka na ovaj kompjuter, tako da moram da idem, čujemo se!

Hejz

Avril Meklaud <Avril@avrilmacleodagency.co.uk> napisala je:

Hejzel, lujko jedna mala. Ako ovog trenutka ne rezerviš avionsku kartu, kunem ti se, niko u ovoj porodici više neće razgovarati sa tobom. Natali me zove pet puta dnevno, a ti si već propustila dve probe haljina. Trebalo je da se vratiš kući još pre nekoliko meseci. Mlada se pretvorila u monstroznog goniča robova i zahteva tvoje mere pod hitno!!!!

Av.

From: Hejzel Meklaud [<mailto:backpacker666@hotmail.co.uk>]

Sent: 23/05/2008 13:04

To: Avril Meklaud

Subject: RE: IZUZETNO HITNO – jesi li pročitala moj poslednji mejl?

38, mislim.

Struk 66, grudi 81, bokovi 81.

Amazon je izuzetno zanimljiv. Nadam se da ću uspeti da donesem poklon- iznenađenje, ali je prilično glomazan, pa će možda biti teško dovući ga kući.

Hejz

Poput bove koja se njiše na uzburkanom moru, Hejzelina uspavana glava se klatila prateći ritam bučnog autobusa dok se sporo teturao i soptao kroz vrtoglavo vijugavi planinski tesnac.

Poslednjih nekoliko dana je bilo zaista pakleno. Putovala je peške, u drvenim kanuima, rečnim brodovima i raznoraznim raspadnutim prevoznim sredstvima, čak od močvarnih predela Amazonije punih komaraca pa sve do proređenog čistog vazduha u snežnima Andima. Više nije znala koliko je sati provela, smrskana poput sitne ribizle u keksu, između isprepletanih nogu, suviše dugih da bi stale u patuljasto sedište za dvoje, i prostrtih bokova neke domaće žene, koja je čvrsto stiskala svog petla smeštajući se u ugao i bezobzirno okupirajući Hejzelin prostor.

Međutim, Hejzel je bar privremeno bila blaženo nesvesna svega ovoga; nije primećivala urokljivo piljenje petla, izgorele olupine manje srećnih autobusa, koji su se strmoglavili sa vrletnih stena, kao ni pljuvačku koja je u tankom rastegljivom mlazu curila iz njenih usta pravo na rame muškarca na kome se odmarala njena uspavana glava.

Ponovo je bila dete u jednom od onih dugih lenjih dana kakvih je njeno detinjstvo bilo puno. Imala je četiri ili pet godina, ličila na golog varvarina namazanog raznim bojama, čučala šćućurena u šatoru koji joj je mama napravila, pecala u malom potoku u dnu njihovog veličanstveno obraslog dvorišta i brstila žbun kupine kidajući njegove plodove za užinu. Vazduh je bio gusto ispunjen mirisom cveća i sveže pokošene trave, iz grmlja je dopiralo zujanje pčela, bilo je to jedno od onih savršenih nedeljnih popodneva kada ceo svet deluje spokojno i pospano.

U snu se Hejzel prenela do njihovog starog baštenskog stola od kovanog gvožđa, na kome je raskošno bio postavljen popodnevni čaj, što je u potpunosti odudaralo od maminih pogačica tvrdih kao kamen i vilinskih kolačića, koje je pekla za društvo a potom skrivala od porodice sve dok se ne bi potpuno osušile i dobile ukus piljevine. Uspavana Hejzel je glasno mljackala dok joj je voda išla na usta što je vrlo zabavljalo njenog saputnika.

Oko stola su se nalazile njene tri starije sestre: Zločesta Nacka, koja se uvek trudila da bude odrasla i pravila se važnom; Mili, Hejzelina zaštitnica, nikada nije skidala farmerke, koje su mirisale na konje; i najstarija, Avril, koja je živela u Americi sa pravim crvenim Indijancima.

Trava joj je golicala golišavu kožu dok se ona izvijala na rukama i nogama pokušavajući da neprimećena leži pored mamine stolice. Na svežu mini-val frizuru sa gustim loknama mama je natakla platneni šešir, a vilica joj je škljockala dok je žvakala. Za razliku od drugih mama, retko se šminkala. Njen jedini karmin, grumen koralno ružičaste boje, najčešće je služio Hejzel za nanošenje ratničkih boja, mada je tog dana i Avril dala doprinos svojim izrazito tamnocrvenim karminom.

„Ne bavim se mnogo svojim licem, kakvo je – takvo je, moje je“, mama se uvek šalila.

Imala je lepe oči, kao kod jelena, i snažne kosti dostojne plemenskog poglavice. Hejzel ju je smatrala prelepom čak i u njenim baštenskim pantalonama i širokim bluzama, koje je nosila da bi prekrila viškove sa kojima je ratovala.

Oprezno poput zmije, skrivajući se, Hejzel je ispružila svoju blatnjavu ruku i odmah osetila bolni stisak. Uzvratila je istom merom.

„Jao!“, Natali je skočila lupajući stolicom. „Mama, vidi, krv!“ Na koži su joj se jasno ocrtavali tragovi zuba. „E sad je dosta. Mrtva si, kokoško!“

„Moraćeš prvo da me uhvatiš.“ Hejzel je pojurila preko dvorišta, ali dvanaestogodišnja Natali je, kada je prestala da glumi razmaženu princezicu, bila brza kao strela. Trčeći i bežeći u cik-cak kako bi pobegla svom goniču, Hejzel je shvatila da je vreme da traži pojačanje. „Mama! Mili! Upomoć! Upomoć!“

Dok joj je Natalina ruka bila obmotana oko vrata, Hejzel je zgrabila pramen sestrine plave kose i počupala ga svom snagom. Natali je vrisnula. Hejzel se uvertala i koprcala pod njom, šutirajući, udarajući i grebući sve dok mama nije ustala i zgrabila Natali, a Mili nju.

„Pobogu, devojčice! Pa zar vas nije sramota? Svađate se zbog gluposti tu pred Avril, koja je prevalila toliki put da bi nas posetila! I ti, Natali, prestani da budeš takav siledžija. Mnogo si veća od nje.“

„Ali ona me je *ugrizla!*“ Natalina kuknjava je odzvanjala dvorištem. „Nisi valjda na njenoj strani?“

„Nisam ni na čijoj strani,“ mama je strpljivo odgovarala, ali nije popuštala stisak oko Hejzelinog zgloba dok ju je odlučno vukla nazad ka stolici. „Hejzel, ti nemoguća mala bezobraznice!“ Peginu ljutnju je pokvario polušaljivi ton kojim je izgovorila jednu od omiljenih pokora iz svog repertoara, a od nemilosrdnog golicanja Hejzel se grčila, smejala i ludo udarala nogama. „Zar nemaš baš nikakav instinkt za samoodržanje? Zar želiš da Avril pomisli da ne znaš da se ponašaš?“

„Pa i ne zna!“, Natali je odbrusila. „Ona je mala razmažena beba.“ Počela je da ponavlja jednoličnim glasom: „Beba u kući, beba u kući...“ Zaustavila se tek kada je Met izašao iz kuhinje sa velikim osmehom na vragolastom licu na kojem su se videle pegice od sunca.

Iako je Met, u stvari, bio Milin i Natalin drug, Hejzel ga je znala celog svog života. On se družio sa sestrama Meklaud od dana kad su se doselili iz Edinburga, kad je Hejzel bila tek bebića. Bio joj je kao pravi brat, samo što bi noću spavao u sopstvenoj sobi, koja je bila udaljena tek dve kuće niz ulicu.

„Ti si zlato.“ Mama je uzela bokal limunade koji je doneo. „Znaš, ako bi se jedna od mojih devojčica jednog dana udala za tebe, ne bi loše prošla.“

„Izvinite, teta Pegi.“ Metov osmeh je otkrivao jedan okrnjeni zub, posledicu pada sa drveta, kad ga je Natali gurnula. „Jedna je prestara za mene, dve su suviše male, a ova je suviše neuredna.“ Smejući se, uspešno je izbegao Milin pokušaj da ga udari.

„I Hejzel je neuredna.“ Natali se ponovo obrušila na mlađu sestru. „Ruke su ti prljave“, grdila ju je. „Kako da sada bilo ko od nas nešto pojede kad si ti već sve ispipala tvojim odurnim šapama?“

„Daj, ostavi je već jednom na miru!“ Mili se izvalila u stolici, prebacivši jednu nogu preko naslona za ruke; svoju zamršenu

plavu kosu bila je ukrotila sa dve elastične vrpce. „Pravi si davež, Natali.“

Ignorišući sestrinu primedbu, Natali se okrenula ka majci: „A kako to da Hejzel ne mora da nosi odeću? Ja bih umrla da je neko od mojih drugova vidi ovakvu, kažem ti, jednostavno bih umrla.“

„Prestani sa tim“, ubacio se Met. „Ti si ta koja je jedva čekala da po vrućini trčkara unaokolo kao od majke rođena. Zar ne, Mili?“

„To je prostačka laž.“ Natali je uvređeno marširala ka kući dok je Met lagano išao za njom da je vrati nazad.

Avril je poslala kružić plavičastog dima u vazduh; otkopčano dugme na košulji otkrivalo je njenu preplanulu kožu. „Da li su one uvek ovakve?“

„Mala čudovišta“, uzdahnula je mama. „Oh, Avril, tako nam nedostaješ. Hoćeš li se ikada vratiti kući? Lek Refridžerejšn stalno traži nove radnike. Daju ti dobro penziono osiguranje i topli obrok.“

Avrilino lice se izobličilo od užasa, pa je mama oklevajući promenila temu razgovora. „I, kako ti se sviđa Kalifornija? Jesi li već našla nekog finog momka?“

Hejzel je osetila poznati talas stidljivosti koji bi je preplavio svaki put kada bi se našla u drušvu svoje najstarije sestre, koja se tako razlikovala od svih u njenom životu, pušila je cigaru za cigarom, nosila je pocepane farmerke, metalne kaiševe i govorila je teškim američkim naglaskom. Prilikom retkih poseta, uvek je bila dobra prema Hejzel, razbašurila bi joj prstima kosu, govorila joj kako je porasla, ali pošto se Avril odselila od kuće ubrzo posle njihove selidbe u Saseks, i dalje ju je doživljavala kao pomalo zastrašujućeg stranca.

Avril je bolje namestila naočare, skrivajući prezrivi pogled. „Zaboravila si nešto – ja ne volim fine momke.“

„Oh, Avril“, mamin glas je zadrhtao, „ja i tata samo želimo da budeš srećna.“

Iznenada, kao da se neka hladnoća probila u sunčano dvorište. Avril je grizla usnicu zagledana u daljinu. Majčina ruka je zadrhtala dok je spuštala čajnik.

Hejzel je pre svih ugledala oca kako se približava. Imao je glupav osmeh na licu i čudno je hodao. Sapleo se o kamen na popločanoj stazici i pao pravo u ružin žbun, psujući i gundajući. Mama je skočila iz stolice i potrčala ka njemu. Nije uspela da mu pomogne da ustane, pa je uvela najmlađe ćerke u kuću ostavljajući Avril samu u pokušaju da smiri Kaluma.

On je počeo glasno da peva svojim dubokim škotskim akcentom, a njegov glas je odzvanjao u Hejzelinim ušima.

Hejzel se probudila dok se autobus truckao po rupčagi na putu dovoljno velikoj da proguta nekoliko manjih rupčaga. Sve je bilo nagnuto na jednu stranu, pilići su krešitali, zavežljaji su padali iz kutija za prtljag.

„Madre de Dios!“, uzviknula je žena koja je sedela pored nje.

Hejzel je naglo podigla glavu i shvatila da je tanki lepljivi mlaz pljuvačke i dalje povezuje sa košuljom muškarca kojeg je bez pitanja pretvorila u udobno uzglavlje.

„O, bože, izvini. Pa ja sve vreme balavam po tebi.“ Obrisala je baricu ivicom svoje minijature potkošulje.

„A to je u pitanju!“, oči su mu radosno svetlucale, „ja sam već pomislio da je krov procureo.“

Hejzel se rastezala dok je zapanjeno promatrala scenu pred sobom. Autobus je bio nagnut pod uznemiravajuće ostrim uglom, gomila putnika se probijala pokušavajući da dođe do izlaza koji je vodio pravo u blato i prljavštinu. Na samo nekoliko centimetara od zadnjeg točka put se prekidao pred strmom liticom i rekom, koja se kao majušna trakica jedva nazirala sa te udaljenosti.

„Šta se desilo?“

„Izgleda da je naš vozač odlučio da malo dremne za volanom, pa je naciljao pravo u rupu. Ajde, idemo!“ Čovek ju je poveo prema zatrpanom izlazu. „Možda uspemo da uspravimo ovo čudo ako svi budu gurali.“

„A možda se i svi strmoglavimo pravo u provaliju...“

Slegnuo je ramenima: „Bolje i to nego da sedimo kao zombiji i kuvamo se u ovoj rerni na točkovima.“ Za razliku od Hejzel, on

je morao da se pogrbi i spusti glavu da bi prošao pored dva reda sedišta. „Osim ako ti nemaš neki bolji predlog?“, upitao ju je.

Hejzel je kroz prozor gledala u zastrašujuću provaliju.

„Šta kažeš na padobran? Ili da zovem taksi? Da mu kažem da nas čeka dole.“

Nasmejao se. „Misliš da ti mobilni ima domet?“

Prešla je rukom preko džepova svojih omiljenih putnih pantalona, bile su vrećaste i pamučne, a kupila ih je nekoliko godina ranije u Indiji.

„Do đavola, Tarzane, sigurno mi je ispio dok smo prolazili kroz one puzavice u džungli. O, bože“, Hejzel se opet uozbiljila dok je išla iza njega po uskom prolazu, gurajući se pored čoveka koji se jedva borio sa ogromnom korpom od vrbovog pruća, dovoljno velikom da u nju komotno stane jedan veliki udav zajedno sa svojim krotiteljem, „ne mogu da verujem da ću opet kasniti. Kako sad stvari stoje, propustiću i taj prokleti avion i samo venčanje. Avril će me ubiti, odraće me živu i napraviće od mene podvezice za Natalinu venčanicu. Znala sam da je ovo loša ideja. Zašto sam uopšte dozvolila da me nagovoriš na ovo?“

„Sama si rekla da želiš da vidiš sestričinu i sestriće, zar ne?“

Zanjihavši se malo, uputio se ka vozačevom sedištu, oko kojeg se okupljala uzbuđena gomila.

Skočila je na zemlju prebacivši nehajno svoj ranac preko ramena, dok je njen saputnik započeo sa operacijom spašavanja autobusa.

Naravno, Hejzel je potajno likovala u sebi; čak i ako stigne na Natalino venčanje na vreme, postoje realne šanse da bar jedna sestra poželi da je ubije.

Nije mogla da dočeka da svima vidi izraze lica kad se bude pojavila sa znate već kim.

U glavi su joj se iznenada pojavile reči:

lisica

i

uspavani bezbrižni kokošinjac.